

vi i øvrigt vurderer er kvalificeret til at blive danske statsborgere.

Kl. 10.45

Men lad mig også blot sige, at efter min mening er dansk kulturidentitet sådan knyttet sammen med kristendommen, at man altid på en eller anden måde vil stå uden for det kulturgrundlag, som er det danske, hvis man også står uden for kristendommen. Det siger jeg som min personlige, som min subjektive opfattelse af det spørgsmål.

Formanden:

Så siger vi tak til hr. Søren Krarup. Derefter er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Man kan få indfødsret i Danmark, altså blive dansk statsborger, på flere måder. Man kan være født til det; sådan er det jo for de fleste. Man kan blive naturaliseret; sådan er det for mange danske statsborgere. Og man kan i visse tilfælde erklære, at man vil være det. Jeg skal vende tilbage til, hvad det er for nogle tilfælde. Dem er der også mange af.

Jeg vil godt lige dvæle lidt ved, hvad indfødsretten betyder. Den betyder, at man får et dansk pas, at man får stemmeret til Folketinget, og at man får beskyttelse i udlandet. Hvis man på en eller anden måde kommer i konflikt med f.eks. retsvæsenet i en fremmed stat, har man den danske stat, eventuelt i form af en ambassade eller på anden måde, til at beskytte og hjælpe i udlandet.

Ikke mindst på grund af stemmeretten er det vigtigt, at personer, der bliver danske statsborgere, forstår det danske sprog og har kendskab til det danske samfund. Det har vi i Det Konservative Folkeparti altid for øje, når vi taler om dansk statsborgerskab.

Det var faktisk også derfor, at jeg sidste sommer foreslog, at § 3 i indfødsretsloven skulle ophæves. Nu er den i stedet blevet omformuleret lidt, men hensigten var det, som nu sker, nemlig at § 3 skulle indskrænkes stærkt.

§ 3 er mig bekendt ikke 200 år gammel, men 106 år gammel. Jeg tror, at den stammer fra 1898. Dengang var den formuleret lidt anderledes.

Der var det sådan, at hvis man var mellem 18 år og 23 år og ikke frasagde sig det at være dansk statsborger og havde boet her stort set hele sin opvækst, så blev man dansk statsborger. Det er undervejs lavet om nogle gange, og som det er nu, er det, som det vist også har været nævnt,

sådan, at erklæringen kan afgives af personer mellem 18 år og 23 år, der bor her i landet og har boet her sammenlagt i mindst 10 år, heraf mindst 5 i de sidste 6 år; man skal være ustraffet og ikke idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9 og ikke være sigtet for en lovovertrædelse.

Jeg skal måske lige for klarhedens skyld sige, at hvis man på det tidspunkt, man gerne vil erklære, er sigtet for en lovovertrædelse, og man er 22½ år, og det så viser sig, når man er blevet 23½ år, at man faktisk ikke bliver dømt for den lovovertrædelse, har man lov til at erklære, selv om man er blevet 23 år. Så man bliver altså ikke fanget i sådan en sigtelse.

Oprindelsen af § 3 var altså fra 1898. Det var dengang, hvor man automatisk sagde, at et menneske, der har boet 10 år af sin barndom og ungdom i et land, naturligvis hører med til det land og det samfund, som det bor i, og som det er vokset op i. Nu bor vi i en anden tid og en anden verden. I dag er der ingen garanti for, at en person, der opfylder betingelserne, har en tæt tilknytning til det danske samfund. Jeg vil godt tage et tænkt eksempel, men jeg tror faktisk ikke, at det er voldsomt teoretisk tænkt: En somalisk pige, som bliver født her i landet, bor her, til hun er 6 år sammen med sin somaliske familie, der taler somalisk i hjemmet og kun omgås andre, der taler somalisk. Hun bliver som 6-årig sendt til forældrenes hjemland, bliver opdraget eller genopdraget dér, kommer her tilbage som 16-årig, og hun kan som 21-årig efter de nugældende regler erklære, at hun vil være dansk statsborger, at hun vil have stemmeret til det danske Folketing, og den rettighed vil så hun og hendes børn og efterkommere fremover have. Hun behøver ikke at have noget som helst kendskab til eller kontakt med det danske samfund. Derfor er jeg og Det Konservative Folkeparti glade for, at vi med dette lovforslag får indskrænket § 3 til at gælde for nordiske statsborgere.

Jamen hvad så med de mange 18-23-årige, der er fuldstændig velintegrerede og helt hører til i det danske samfund? Der sker ikke andet, end at de indgiver en ansøgning, og så får de deres indfødsret. Det går fuldstændig rutinemæssigt, for de opfylder jo alle krav.

Kl. 10.50

Den anden del af lovforslaget handler om, at det nu bliver muligt at fradømme en person hans eller hendes statsborgerskab, hvis personen bliver dømt for forbrydelser mod statens